

Следъ това личинката се преобрази въ какавида и легна на меката постелка съ главата къмъ изхода.

Нежната, слаба какавида лежа така нѣколко време, а следъ това отъ нея се излупи бръмбаръ-сечко, синъ на загиналия въ борбата съ златния бѣгачъ. Той се роди съ меко гѣло, но следъ нѣколко часа кожата му затвърдѣ, голѣмия му коремъ намалѣ и стана нормаленъ . . . Но дълго лежа още младиятъ сечко въ топлото гнѣздо, направено отъ личинката.

Дойде пролѣтъ. Слънцето освѣтли и стопли гората. Всичко, което спеше презъ дългитѣ зимни месеци, трепна, обзе го желание да живѣе и да се радва.

Нѣщо подкани и сечко къмъ свѣтлината, къмъ въздуха. Той лесно прегриза тънката преграда, къмъ която тѣй грижливо го бѣше приближила личинката. Прегриза и излѣзе на божия свѣтъ. Дълго се оглежда наоколо си младиятъ сечко, като оправяше съ крачката си своитѣ разкошни му-стаци . . . Следъ това весело хвъркна.

* * *

Какво стана съ джба?

Великанътъ стоя още много години, но силитѣ почнаха да му измѣнятъ: разрушителната работа на личинкитѣ отъ сечковцитѣ и други бръмбари го приближаваха къмъ смъртта. Той почна да боледува, да слабѣе . . . Ту тукъ, ту тамъ се явяваха сухи клончета . . . При все това, още много години се крепи могъщото дърво и не веднѣжъ то одържа напора на силнитѣ бури.